

и убие такъвъ единъ силно-обръженъ и прѣискусенъ на оружие-
то си кесежня, йоще и подъ него, като е такъвъ хвърковатъ,
дори и птиците да стига аждреханъ, който само съ очи можелъ
человека да испие. Момакътъ имъ прѣскалъ думата, издигналъ
ржка и съ прѣстъ имъ показалъ къмъ вѣстокъ и извикалъ, хе е!
тамъ, дето е мостътъ и сж нашите кладенци! тамъ е била срещата
на арапинътъ съсъ Сидеря, тамъ е и свидѣлството, които не
вѣрва, ди иди да са увѣри. Самитъ арапинъ е въ кладенецътъ,
лютитъ хвърковатъ аждреханъ, които ние хората съсъ очи е до
кладенецътъ, съ когото вълците цѣла нощъ сж благували, но тукъ
тамъ оставили и за нашите псета, колкото за тѣзи сутринъ за
закуска. Азъ туку що бѣхъ са върналъ отъ тамъ и безъ никакво
въ дома спирание, ида тука. Неколко младежа, що бѣха и те
тамъ впуспаха са и тичешкомъ отидоха при бойното тамъ мѣсто,
видеахъ истенната и за уверение на другите, донесоха при кръч-
мата отъ частите на конътъ. Огромната глава и кракъ съ дебелина
челична подкова, на пълно увериха недоверливото тамъ събрание
и сички са обърнаха срещу слънце, прикръстиха са и съ единъ
гласъ извикаха: слава Богу! да живеи Сидеръ юнакъ! живи бѣхмѣ
да дочекаме поще ведижъ мирни и весели динѣ! и са впуспаха
тичешкомъ по къщата си, секий занеси тѣзи радостна вѣсть и на
челѣждѣтъ си. И въ воцаренното, Отъ деветъ години, въ това
село, мълчение и печаленъ изгледъ, като че кога въ сѣка къща
имаше мъртавецъ, изведнажъ са сега измени и се възхищенъ об-
разъ и жива веселба, на сѣгаде изникнаха смѣхове и песни, като
кога че имаше въ сѣка къща свадба. Вредомъ са задимиа коми-
ните, начена са общо готвеніе, като за зборъ. Следъ малко отъ
сичките краища на селото народътъ тръгна къмъ пѣнковата къща
на глъчни и весели чети, секий въ ржка съсъ плоска и гозба и
сичките за Сидеря хуртуваха.

Въ една широка стая седеше на чело единъ личенъ, съ
широки плещи юнакъ, съ гъсти надвиснали вежди надъ голѣмите
му сиви очи, комуто чакъ по раменате са разстилахъ дълги му-
стаки, той беше Содеръ. Сичкитъ тамъ народъ зарвеше при него
и излезваха съ нѣкаква си света почетъ напредѣ му, сички му са
низко покланеха и наредъ му ржка цѣлуваха, слагаха на предѣму
щото носеха и гледаха на него, като на некоа небесно чудо, а
той ги потрещаше съ твърде учтивъ и сладакъ погледъ, штоо
секий желаше повторно да го погледне, или отъ него очите си
да не махне, и одни си други казваха: барѣ юнакъ биремъ чудо,
блаетъ на тѣзи майка, што го е родила и хранила, да живеи! да
живеи! дълги, дори безкрайно години! родила го е майка му
едно за мнозина за добро. Цѣлъ вилаетъ той днесъ отърва отъ
страшни мжки и черни неволи, пада му са честь, нанстена досто-
инъ за поменъ. По сичките стая бѣха распостлани дълги трапези
и като са събраха сичките вече селене, наслагахъ толи угодни